

STRESZCZENIE

Rozprawa doktorska pt. „Towarzysz, świadek, przewodnik. W poszukiwaniu alternatywnych strategii budowania postaci filmowej i identyfikacji widza z bohaterem” podejmuje temat szerokokopiętej identyfikacji widza z bohaterem filmowym, a także z samym dziełem. Punktem wyjścia do rozprawy jest sześć postulatów twórczych będących fundamentami pracy nad scenariuszem i filmem pt. „Anatomia” (1. Introspektywna podróż widza; 2. Relacja człowiek-świat, 3. Emocje egzystencjalne. „Bycie jako bohater”; 4. Poruszenie. „Napięcie i mrowienie”; 5. Niewidzialne; 6. Forma jako treść. Język filmowy jako nośnik doświadczenia) oraz ich wpływ na rolę bohatera w filmie, a także na mechanizmy oddziaływania na emocje i doświadczenie widza. Dysertacja następnie obszernie opisuje zagadnienie identyfikacji w kontekście klasycznej i nieklasycznej teorii praktyki (zarówno w obszarze scenariopisarstwa, jak i reżyserii) oraz dyskursu akademickiego (obejmującego m.in. teorie filmoznawcze, filozofię, narratologię i kognitywistykę). Szczególny nacisk położony jest na badanie alternatywnych, nieklasycznych relacji widza z bohaterem oraz metod opowiadania filmowego i generowania doświadczenia widza.

ABSTRACT

„Companion, witness, guide. In search of alternative strategies for building film characters and viewer identification” explores the broadly understood topic of viewer identification with film characters and the film itself. The starting point of the dissertation are the six artistic postulates which informed the scriptwriting and directing of “Anatomia” (1. Introspective journey of the viewer; 2. The human-world relationship; 3. Existential emotions. „Being as a character”; 4. Movere. „Tension and tingling”; 5. The invisible; 6. Form as content. Cinematic language as the carrier of the experience) — and how they shaped the positioning of the character in the film as well as the tools used to generate viewer’s emotions and experience. The dissertation then thoroughly discusses the issue of identification in the context of classical and non-classical theory of practice (in the fields of scriptwriting and directing) and the academic discourse (including film studies, philosophy, narratology and cognitive science). The primary focus of the dissertation are the alternative, non-classical ways of cinematic storytelling and relationships between the viewer and the character, as well as different modes of viewer experience of the film.